

1. Sv Text Henrik Menander

Upp trälär uti alla stater,
som hungern bojer lagt uppå!
Det dånar uti rättens krater,
snart skall utbrottets timma slå.
Störtas skall det gamla snart i gruset.
Slav, stig upp för att slå dig fri!
Från mörkret stiga vi mot ljuset,
från intet allt vi vilja bli.
Upp till kamp emot kvalen!
Sista striden det är,
ty Internationalen
åt alla lycka bär.

2.

I höjden räddarn vi ej hälsa,
ej gudar, furstar står oss bli.
Nej, själva vilja vi oss frälsa
och samfälld skall vår räddning bli.
För att kräva ut det stulna, bröder,
och för att slita andens band,
vi smida medan järnet glöder
med senig arm och kraftig hand.

Upp till kamp emot kvalen!
Sista striden det är,
ty Internationalen
åt alla lycka bär.

3.

I sin förgudning avskyvärda,
månn' guldets kungar nån'sin haft
ett annat mål än att bli närda
av proletärens arbetskraft?
Vad han skapat under nöd och vaka
utav tjuvarna rånat är;
när folket kräver det tillbaka,
sin egen rätt det blott begär.

Upp till kamp emot kvalen!
Sista striden det är,
ty Internationalen
åt alla lycka bär.

4.

Båd' stat och lagar oss förtrycka,
vi under skatter digna ner!
Den rike inga plikter trycka,
den arme inger rätt man ger.
Länge nog som myndlingar vi böjt oss,

jämlikheten skall nu bli lag.
Med plikterna vi hittills nöjt oss.
Nu taga vi vår rätt en dag.

Upp till kamp emot kvalen!
Sista striden det är,
ty Internationalen
åt alla lycka bär.

5.
(Översättning Elon Lindström och Sten Sjöberg)
Till krigets slaktande vi dragits
vi mejats ner i jämna led.
För furstars lögner har vi slagits.
Nu vill vi säkra evig fred.
Om de oss driver dessa kannibaler
mot våra grannar än en gång
vi skjuter våra generaler
och sjunger broderskapets sång.

Upp till kamp emot kvalen!
Sista striden det är,
ty Internationalen
åt alla lycka bär.

6.
Arbetare i stad, på landet
en gång skall jorden bliva vår.
När fast vi knyta brodersbandet,
då lättningen ej råda får.
Många rovdjur på vårt blod sig mätta,
men när vi nu till vårt försvar,
en dag en gräns för dessa sätta,
skall solen stråla lika klar.

Upp till kamp emot kvalen!
Sista striden det är,
ty Internationalen
åt alla lycka bär.

Fransk originaltext: Eugène Pottier, skriven 1871, publicerad 1887 ("Chant de la lutte")
Musik: Pierre Degeyter, 1888 ("L'Internationale") Hämtad från
<http://gunnarandren.blogspot.se/2012/04/1-maj-internationalen-hela-texten.html>

Debout, les damnés de la terre.
Debout, les forçats de la faim!
La raison tonne en son cratère,
C'est l'éruption de la fin.
Du passé, faisons tabla rase.

Foules esclaves, debout, debout.
Le monde va changer de base,
Nous ne sommes rien, soyons tout!

C'est la lutte finale,
Groupons-nous et demain,
L'Internationale,
Sera le genre humain.
C'est la lutte finale,
Groupons-nous et demain,
L'Internationale,
Sera le genre humain.

Il n'est pas de sauveur suprême:
Ni Dieu, ni César, ni tribun;
Producteurs, sauvons-nous mêmes!
Décrétons le salut commun!
Pour que le voleur rende gorge,
Pour sauver l'esprit du chacot,
Soufflons nous-mêmes notre forge,
Battons le fer quand il est chaud!

C'est la lutte finale...

L'Etat comprime et la loi triche,
L'impôt saigne le malheureux,
Nul devoir ne s'impose au riche,
Le droit du pauvre est un mot creux.
C'est assez languir en tutelle,
L'égalité veut d'autres lois:
"Pas de droits sans devoirs, dit-elle,
Egaux, pas de devoirs sans droits!"

C'est la lutte finale...

Hideux dans leur apothéose,
Les rois de la mine et du rail
Ont-ils jamais fait autre chose
Que dévaliser le travail?
Dans les coffres-forts de la bande
Ce qu'il a créé s'est fondu;
En décrétant qu'on le lui rende
Le peuple ne veut que son dû.

C'est la lutte finale...

Les rois nous soûlaient de fumées,
Paix entre nous, guerre aux tyrans!
Appliquons la grève aux armées,
Crosse en l'air et rompons les rangs!

S'ils s'obstinent, ces cannibales,
A faire de nous des héros,
Ils sauront bientôt que nos balles
Sont pour nos propres généraux.

C'est la lutte finale...

Ouvriers, paysans nous sommes
Le grand parti des travailleurs;
La terre n'appartient qu'aux hommes,
L'oisif ira loger ailleurs.
Combien de nos chairs se repaissent?
Mais si les corbeaux, les vautours,
Un de ces matins disparaissent,
Le soleil brillera pour toujours!

C'est la lutte finale...